

KSKE/11Co/133/2012

26. 06. 2013

(zdroj)

Súd: Krajský súd Košice Spisová značka: 11Co/133/2012 Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111216300 Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2013 Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Angela Čechová ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7111216300.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Angely Čechovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Ľuboša Kunaya voj veci žalobcu I.. L. T.a, bytom F. B., Ď. Č.. XX, zast. JUDr. Rudolfom Žiklom, advokátom, Košice, Tichá č. 18, proti žalovaným 1/ L.. T. F.ovi, 2/ R. C., 3/ I.. L. U.ovi, 4/ L. D., 5/ W. B., žalovaní v 1. až 3 rade bytom B., Ď. Č.. 16 a žalované v 4. a 5.rade bytom Košice, Ďumbierska č. 18, 6/ P. F. Q. Ď., Košice, Ď. Č.. XX J. XX, IČO: XX XXX XXX, všetci žalovaní zast. JUDr. Ivanom Husárom, advokátom, Košice, Vojenská č. 14, o určenie neplatnosti uznesenia vlastníkov bytov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 15C 146/2011 - 60 zo 16.2.2012 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaným sa prisudzuje náhrada trov odvolacieho konania vo výške 220,40 € a žalobca je povinný ju zaplatiť JUDr. Ivanovi Husárovi, advokátovi, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom žalobu žalobcu zamietol a zaviazal ho nahradiť žalovaným trovy konania vo výške 648,62 € na účet ich právneho zástupcu, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal určenia neplatnosti uznesenia zo schôdze vlastníkov bytov v bytovom dome v B., L. ul.č. XX a XX zo dňa 30.5.2011, zverejnené 3.6.2011 spôsobom v dome obvyklým, ktorým vlastníci bytov schválili čerpanie prostriedkov z fondu prevádzky, údržby a opráv za rok 2010 tak: 1/ čerpanie prostriedkov z fondu na právne služby pre advokáta JUDr. Husára, 2/ čerpanie prostriedkov z fondu prevádzky, údržby a opráv na domovú kotolňu, ktorá nie je spoločným majetkom všetkých vlastníkov. Ďalej sa domáhal zrušenia predpisu správcu domu, Spoločenstva vlastníkov bytov L. na rozúčtovanie nákladov na kúrenie z 30.5.2011, ktorým sa rozpočítava základná zložka 10 % rovnako pre byty s individuálnym kúrením ako aj ostatné byty. Ruší sa rozdelenie nákladov na výrobu tepla, na kúrenie a výrobu teplej úžitkovej vody v pomere 80/20. Žalobu odôvodnil žalobca tým, že v r. 1993 Územné bytové družstvo U., vtedajší správca bytového

domu zrušil spoločnú kotolňu nachádzajúcu sa mimo bytového domu, v dôsledku čoho v dome neexistovalo žiadne spoločné kúrenie a ani náhradné riešenie. Tento problém kúrenia si on vyriešil samostatným elektrickým kúrením a elektrickým bojlerom na ohrev tepla, ktoré umiestnil priamo vo svojom byte. V prípade riešenia dodávky tepla, teplej vody do ostatných bytov bytového domu je táto dodávka zabezpečená zariadením, ktorého objednávateľom, investorom aj preberateľom je fyzická osoba - žalovaná v 4. rade. Zariadenie bolo inštalované v priestoroch práčovne a sušiarne, t.j. v spoločných priestoroch bytového domu. Týmto spôsobom boli obmedzené užívacie práva žalobcu v čase, keď bol nájomcom a obmedzujú sa jeho vlastnícke práva ako spoluvlastníka predmetných priestorov. Ako majiteľ bytov č. 11, 12 dňa 22. 5. 2000 uzavrel zmluvu o výkone správy so správcom bytov Q. P., s.r.o., U. č. XX, B. z dôvodu, že v mandátnej zmluve medzi Spoločenstvom vlastníkov bytov Ď. a Q. P., s.r.o. nebola zahrnutá správa jeho dvoch bytov a v zmluve sa správca zaviazal obstarávať správu spoločných častí a spoločných zariadení domu. Dňa 30. 5. 2011 sa konala schôdza vlastníkov bytov, na ktorej bola predložená správa o hospodárení za rok 2010, podľa ktorej peňažné prostriedky z fondu prevádzky, údržby a opráv boli použité vo výške 200,- Eur pre právne služby JUDr. Husára, advokáta, ktorý zastupuje niekoľkých vlastníkov bytov v žalobe vedenej pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 36C/188/2010 a aj prostriedky žalobcu boli použité na tieto právne služby pre žalovaných v spore, v ktorom on vystupoval ako žalobca. Prostriedky z fondu boli použité aj na opravu bojlera na teplú vodu, zmäkčovač do bojlera na súkromné zariadenie kotolne, kde nemá žalobca spoluvlastnícky podiel. Bol predložený a schválený návrh na rozúčtovanie nákladov na kúrenie, podľa ktorého náklady na kúrenie, ktoré pozostávajú zo základnej zložky 10 % a spotrebovanej zložky 90 %, mali byť rozpočítané v základnej zložke rovnako pre všetky byty, t.j. aj pre byty s individuálnym kúrením. Žalobca nesúhlasil s takýmto rozpočítaním pre všetky byty rovnako. Uznesenie z členskej schôdze bolo zverejnené spôsobom v dome obvyklým dňa 3. 6. 2011. Žalobca s uznesením nesúhlasil, nakoľko výsledok hlasovania bol nesprávne uvedený a uznesenie bolo nejednoznačné, žiadal ho opraviť podľa skutočného hlasovania. V súlade s § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z.z. sa žalobca ako prehlasovaný vlastník bytu obrátil do 15 dní od oznámenia výsledku hlasovania na súd, aby o veci rozhodol.

Žalovaní navrhli žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Predovšetkým namietali v konaní nedostatok pasívnej legitimácie s poukazom na to, že na strane vlastníkov bytov v bytovom dome ide o tzv. nerozlučné procesné spoločenstvo v zmysle § 91 ods. 2 O.s.p. a žalobca neoznačil v návrhu na začatie konania všetky osoby tvoriace nerozlučné procesné spoločenstvo, ktorých sa napadnuté uznesenie týka a žaloba nesmeruje ani voči všetkým vlastníkom bytov, ktorí sa zúčastnili na predmetnej schôdzi. K ďalším dôvodom žaloby uviedli, že v zmysle platných predpisov nič nebráni tomu, aby prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv boli použité aj na úhradu odmeny advokátovi za súdny spor, ktorý má súvislosť s prevádzkou domu alebo nebytového priestoru. Nesúhlasili ani s dôvodmi žaloby ohľadne kotolne majúcej za to, že kotolňa je spoločným zariadením bytového domu v zmysle § 5 ods. 5 zák.č. 182/1993 Zb., vrátane jej technologického zariadenia. Tvrdenie žalobcu, že kotolňa nie je spoločným zariadením bytového domu, ale vlastníctvom L. D. je nedôvodné poukazujúc na to, že v r. 1993 nebolo zriadené P. L., to vzniklo až v r. 1995, v

uvedenom období však bytový dom nemal ani správcu, a preto bolo potrebné dočasne kumulovať finančné prostriedky na realizáciu kotolne na účte niektorého z vlastníkov bytov. Pani D. súhlasila s tým, že jej účet môže byť účtom pre prostriedky zo strany vlastníkov bytov, z ktorého sa následne hradili náklady súvisiace s realizáciou výstavby kotolne. Mali tiež za to, že žalobcom uzavretá zmluva o výkone správy č. 36/1/2000 je absolútne neplatná pre rozpor s § 39 Oz v spojení s § 6 zák.č. 182/1993, v zmysle ktorého na správu jedného domu môže byť dohodnutá len jedna z foriem správy. Keďže vlastníci bytov uzavreli dňa 30.5.1995 zmluvu o zriadení spoločenstva vlastníkov bytov L., je jediným správcom pre vlastníkov v tomto dome uvedené spoločenstvo. Pokiaľ žalobca nesúhlasil s tým, aby 10 % základnej zložky na kúrenie bolo aplikovaných aj v prípade jeho bytu poukázali na § 7 ods. 1 až 9 vyhl. MS SR č. 630/2005 Z.z. v aktuálnom znení, ktoré sa použijú iba v prípade, ak sa vlastníci bytov a nebytových priestorov nerozhodnú inak. Vyplýva to z § 7 ods. 10 uvedenej vyhlášky. Spôsob výpočtu uvedených v § 7 ods. 3 písm. b/ vyhlášky nie je záväzný, má informačno odporúčací charakter a podľa nich nič nebránilo vlastníkom bytov, aby si stanovili odlišné pravidlá pre pomer medzi spotrebnou a základnou zložkou. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že vlastními bytov a nebytových priestorov v bytovom dome Ď. Č.. XX, XX F. B. sú V. C. (byt č. 4), T. P. a J. P. (byt č. 5), L. D. a L. D., rod. B. (byt č. 6), T. Y. (byt č. 10), I.. L. T. (byt č. 11, 12), P. B. a W. B., rod. L. (byt č. 16), L. F. J. V. F.Á., D.. L. (byt č. 17), Y. L., D.. B. (byt č. 18), T. P. J. V. P. (byt č. 1), R. C. (byt č. 2), V. L. (byt č. 3), J. Q. (byt č. 7), L. S. (byt č. 8), B. G. (byt č. 9), L. U. J. A. U. (byt č. 13), L. P. (byt č. 14), L.. T. F. J. G. F. (byt . 15). Konštatoval, že uznesenie z členskej schôdze Spoločenstva vlastníkov bytov L. z 30.5.2011 sa dotýka všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, zakladá pre všetkých rovnaké a nerozlučné práva a povinnosti vlastníkov, ide teda procesne v zmysle § 91 ods. 2 O.s.p. o nerozlučné procesné spoločenstvo, tzv. nútené procesné spoločenstvo. Keďže žalobca neoznačil v žalobe všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov tvoriacich nerozlučné procesné spoločenstvo, pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalobu zamietol. V ďalšom sa súd zaoberal aj skúmaním, či je neplatné uznesenie z členskej schôdze spoločenstva vlastníkov bytov L., ako to žalobca tvrdil. Pri tomto posudzovaní vychádzal z § 10 ods. 1 tretia veta zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, z ktorého vyplýva, že výška príspevkov jednotlivých vlastníkov bytov do fondu prevádzky, údržby a opráv je vyjadrená veľkosťou ich spoluvlastníckych podielov. Mal za to, že ak niektorý z vlastníkov bytov v dome nevyužíva na základe svojho dobrovoľného rozhodnutia niektoré zo spoločných častí a zariadení domu, nezakladá to pre tohto vlastníka právo na oslobodenie od platenia príspevkov do fondu prevádzky, údržby a opráv. Z prostriedkov tohto fondu sa financujú všetky náklady spojené s prevádzkou, údržbou a opravou spoločných častí, spoločných zariadení domu, spoločných nebytových priestorov tiež príslušenstva ako aj výdavky na obnovu, modernizáciu a rekonštrukciu domu podľa ods. 3 § 10 cit. zák. Okrem toho prostriedky z tohto fondu môžu byť použité aj na úhradu odmeny advokátovi za súdny spor, ktorý súvisí s prevádzkou domu alebo nebytového priestoru v dome, ak s tým vlastníci bytov a nebytových priestorov vyslovia súhlas. Vzhľadom na uvedené žalobu žalobcu aj v tejto časti zamietol ako neopodstatnenú. Konštatoval ďalej, že kotolňa je podľa zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov - § 2 ods. 5 považovaná za spoločné zariadenie domu. Spoločné zariadenie domu je v spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a tvrdenia žalobcu, že kotolňa je vlastníctvom žalovanej v 4.rade nepovažoval za pravdivé. Žalobcom uvedené

tvrdenie, že uznesenie zo schôdze vlastníkov, podľa ktorého je čerpanie finančných prostriedkov z fondu na domovú kotolňu neplatné nie je teda dôvodné, keď práve naopak z tohto fondu sa hradia náklady aj na opravu a údržbu kotolne a bojlera. Pokiaľ žalobca v žalobe nesúhlasil s tým, aby 10 % základnej zložky na kúrenie bolo aplikovaných aj v prípade jeho bytov s poukazom na § 7 ods. 3 písm. b/ vyhl. č. 650/2005 Z.z. zaujal názor, že spôsob výpočtu uvedený v tomto ust. nie je záväzný a má len informačný charakter, že vlastníci bytov si môžu stanoviť odlišné pravidlá pre pomer medzi spotrebnou a základnou zložkou, a preto pokiaľ vlastníci bytov dňa 30.5.2011 schválili pomer 90 % spotrebná zložka a 10 % základná zložka, považoval to za súladné s cit. vyhl. Zmluvu, ktorú žalobca uzavrel o výkone správy, považoval za absolútne neplatnú pre rozpor s § 39 OZ v spojení s § 6 zák.č. 182/1993, v zmysle ktorého, na správu bytového domu môže byť dohodnutá len jedna z foriem správy. Pokiaľ sa žaloba domáhal rozhodnúť o petite „súd ruší predpis správcu domu“ konštatoval, že zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a ani Občiansky zákonník takéto petit nepoznajú a že prehlasovaný vlastník bytu má právo obrátiť sa na súd, aby vo veci rozhodol o neplatnosti rozhodnutia prijatého na schôdzi vlastníkov (§ 14 ods. 4 cit. zák.). O trovách konania rozhodol podľa výsledku, keďže žalovaní mali plný úspech, priznal im náhradu trov konania v celom rozsahu podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Trovy konania žalovaných pozostávajú z trov právneho zastúpenia, vo výške 648,62 €, ktoré v odôvodnení podrobnejšie konkretizoval.

Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca. Konštatoval, že súd prvého stupňa nevykonával dôsledne dokazovanie a vec následne nesprávne rozhodol. Predovšetkým sa podľa neho súd nevyporiadal dôsledne s otázkou pasívnej legitimácie žalovaných, a preto zamietnutie žaloby z tohto dôvodu neobstojí vôbec. Naznačené súvislosti poukazujú na rozpory, ktoré súd vôbec neodstránil a ani sa s nimi nevyporiadal konkrétne. Poukázal na to, že Spoločenstvo vlastníkov bytov je právnickou osobou, ktorá má zo zákona povinnosť vykonávať správu majetku vlastníkov bytov a to samostatne vo svojom mene na účet vlastníkov bytov, konať pred súdom a podobne, pričom Spoločenstvo L. má tento fakt zakotvený aj v zmluve, na čo súd on vyslovene upozornil a tak za tejto situácie má za to, že v danom prípade bolo postačujúce žalovať iba žalovaného v 6. rade, zvlášť ak išlo o porušenie zák.č. 182/1993 Z.z. Poukazujúc na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove mal za to, že takéto jeho názor je v súlade so súdnou praxou a s platnými právnymi predpismi. Ďalej uviedol, že nezákonnosť sporného hlasovania odôvodnil doložením faktúry č. 54/93 firmy P. stav za zariadenie kotolne na základe zmluvy o dielo č. 10/93 adresovanej žalovanej v 4. rade, pričom žiadal súd, aby zabezpečil zvyšok potrebnej dokumentácie ku kotolni, čo však súd ignoroval. Aj samotná žalovaná vo svojej výpovedi potvrdila, že všetky dokumenty ohľadom kotolne podpisovala len ona sama a všetky platby ohľadom kotolne išli z jej súkromného účtu, pričom tento stav bol v čase, keď vlastníkom a správcom domu bolo ÚBD U. a uvedená žalovaná bola len nájomníčkou v jednom z bytov tohto domu. Na základe toho mal súd dospieť k záveru, že menovaná žalovaná je vlastníkom kotolne a že nesie aj plnú zodpovednosť za zariadenie kotolne a vôbec platenie všetkých nákladov na prevádzku. Okrem toho kotolňa bola zriadená nezákonne, ide o tzv. čiernu stavbu, keď pôvodná pracovňa a sušiareň sa naraz zmenila na kotolňu bez zmeny užívania stavby. Vyčítal súdu prvého stupňa, že nevykonával výsluch účastníka - žalovaného v 2. rade, ide preto o hrubé

procesné porušenie, keď de facto postupom súdu bolo označenému účastníkovi zabránené konať pred súdom. Má za to, že súd mal žalobe vyhovieť, nakoľko ide o naliehavý právny záujem odstrániť nezákonné konanie a stav vôbec ako aj odstránenie právnej neistoty, ktorá sa týka všetkých zainteresovaných. Svojim rozhodnutím súd prvého stupňa poprel jeho vlastnícke právo k priestorom práčovne a sušiarne a schválil nezákonnú zmenu využívania pôvodných priestorov na kotolňu. Na základe ním uvedených skutočností navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu uviedli, že odvolanie žalobcu obsahuje len subjektívne pocity a názory žalobcu o nesprávnosti rozhodnutia, ktoré ale nemajú žiadnu právnu relevanciu. Za irelevantné predovšetkým považujú argumenty žalobcu týkajúce sa pasívnej vecnej legitímácie. Opätovne poukázali na to, že napadnuté uznesenie sa týka všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, zakladá teda pre všetkých rovnaké a nerozlučné práva a povinnosti a jeho procesné následky zaväzujú všetkých vlastníkov v bytovom dome, čím na ich strane vzniká nerozlučné procesné spoločenstvo. Pokiaľ súd prvého stupňa z tohto dôvodu zamietol žalobu, považujú rozsudok za vecne správny. Súd prvého stupňa dospel k správne záveru, že kotolňa je spoločné zariadenie domu, pričom táto povinnosť je všeobecná a zákon nepripúšťa, aby niektorý z vlastníkov neprispieval na náklady, ktoré sa vykonávajú z fondu prevádzky, údržby a opráv. Navrhli potvrdiť rozsudok ako vecne správny a uplatnili náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., keďže v posudzovanej veci nejde ani o jeden z prípadov uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. (za dodržania podmienok § 156 ods. 3 O.s.p., keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu najmenej päť dní pred jeho vyhlásením), a to v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vo výroku vecne správny.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov a prednesov účastníkov vyplynuli, na zistený skutkový stav aplikoval správne právne predpisy, ktoré aj správne vyložil. Odvolací súd sa stotožňuje so správny skutkovými a právnymi závermi, ku ktorým dospel súd prvého stupňa, ako aj s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Skutočnosti, ktoré žalobca uvádza vo svojom odvolaní nespochybňujú vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Súd prvého stupňa žalobu žalobcu zamietol v prvom rade z dôvodu nedostatočne a nesprávne označeného okruhu žalovaných účastníkov. Žalovaní označení v žalobe nie sú nositeľmi hmotnoprávnej povinnosti vo vzťahu účastníkov. Záver súdu prvého stupňa o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaných účastníkov je podľa názoru odvolacieho súdu správny.

Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (aktívna legitímácia) a účastník na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (pasívna legitímácia). Posúdenie, či ten-ktorý účastník je v konkrétnom konaní nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia alebo povinnosti, je súčasťou právneho posúdenia veci. V posudzovanej veci žalobca uplatnil právo podľa § 14 ods. 4 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej „cit. zák.“), preto vecnú legitímáciu účastníkov konania bolo potrebné posudzovať podľa tohto hmotnoprávneho predpisu. Legitímácia žalobcu je daná v tomto konaní jeho postavením prehlasovaného vlastníka bytu na schôdzi vlastníkov bytov dňa 30.5.2011. Legitímácia žalovanej strany však nie je daná, lebo žalobcom označený okruh účastníkov na tejto strane nezodpovedá ust. citovaného zákona.

Podľa § 13 ods. 1 cit. zák., s vlastníctvom bytu a nebytového priestoru v dome je nerozlučne spojené spoluvlastníctvo spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príslušenstva a spoluvlastníctvo alebo iné spoločné práva k pozemku.

Podľa § 14 ods. 1 cit. zák. vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo a povinnosť zúčastňovať sa na správe domu a hlasovaním rozhodovať ako spoluvlastník o spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu, spoločných nebytových priestoroch, príslušenstve a pozemku, a to na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome (ďalej len „schôdza vlastníkov“).

Vo vzťahu k predmetu konania preskúmvanej veci, povaha ktorého je daná ust. § 14 ods. 4 cit. zák., so zreteľom na vyššie cit. zákonné ustanovenia v spojení aj s ust. § 10 cit. zák., je správny záver súdu prvého stupňa, že uznesenie schôdze vlastníkov bytov z 30.5.2011 v časti čerpania finančných prostriedkov z fondu prevádzky, údržby a opráv, ktorého neplatnosti sa žalobca domáha, sa dotýka všetkých vlastníkov bytov v bytovom dome, teda aj tých, ktorí sa schôdze nezúčastnili, ale sú týmto uznesením

viazaní. Vzhľadom na charakter hmotnoprávneho vzťahu predmetného sporu (§ 14 ods. 4 cit. zák.) ide o tzv. nútené nerozlučné procesné spoločenstvo, preto pasívna vecná legitímácia svedčí všetkým vlastníkom bytov v bytovom dome. Názor žalobcu, že „postačovalo“ v danej veci označiť za žalovaného iba Spoločenstvo vlastníkov bytov L., nie je preto správny. Uvedené Spoločenstvo ako správca spoločných častí domu a spoločných zariadení domu zabezpečuje výkon uznesení prijatých na schôdzi vlastními bytov, ale nezodpovedá za obsah takýchto platných rozhodnutí vlastníkov bytov. V danom prípade nejde teda o vzťah vlastníka bytu voči správcovi, ale voči ostatným vlastníkom bytov v bytovom dome.

Za nenáležité považuje odvolací súd aj odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa záveru súdu prvého stupňa, pokiaľ nepovažoval za správne rozhodnutie súdu prvého stupňa, že uznesenie zo schôdze vlastníkov bytov z 30.5.2011 v dotknutých častiach nie je neplatné. S tvrdenými dôvodmi neplatnosti sa totižto súd prvého stupňa náležite vypořiadal a aj tu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. K tvrdeniu žalobcu a jeho názoru, že vlastníkom zariadenia kotolne je žalovaná v 4. rade a nie vlastníci bytov, na ktorý žalobca zotráva aj v odvolacom konaní, odvolací súd považuje za potrebné dodať, že so zisteného skutkového stavu ohľadne tejto okolnosti nepochybne vyplynulo, že na „zriadenie kotolne“ boli použité finančné prostriedky vlastníkov bytov, a nie tejto žalovanej. Skutočnosť, že tieto finančné prostriedky boli uložené na peňažnom účte žalovanej v 4. rade a že menovaná aj administratívne zabezpečovala činnosť s tým spojenú, nemá pre nadobudnutie vlastníctva veci (zariadenia kotolne) žiaden právny význam.

Žalovaní mali aj v odvolacom konaní úspech, preto im bola priznaná náhrada trov spočívajúca v trovách právneho zastúpenia (§ 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p.), a to za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k podanému odvolaniu). Základná sadzba tarifnej odmeny predstavuje podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z.z. v spojení s ust. § 13 ods. 2 sumu 29,34 €, čo pri 6 zastupovaných účastníkoch predstavuje sumu 176,04 €. K tomuto úkonu právnej služby bol priznaný aj režijný paušál 7,63 €, spolu 183,67 €. Keďže advokát je platiteľom DPH, k tejto sume bola pripočítaná aj čiastka 36,73€, t.j. 20% DPH, spolu suma k náhrade trov 220,40 €. Povinnosť žalobcu zaplatiť žalovaným, ich zástupcovi náhradu trov konania, vyplýva z § 149 ods. 1 O.s.p. Rozhodnutie prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.